

ELO-SYYSKUUN KIRJE ISÄNTÄPERHEILLE: Nyt se alkaa!

Poikkeuksellisen lämmin kesä eteni kypsään lempyyteen: sato valmistui korjattavaksi, pihlajanmarjat punertuivat, koulut avasivat ovensa. Elokuun puolivälissä Suomeen saapui taas joukko reippaita, uskaliaitakin nuoria eri puolilta maailmaa aloittamaan jännittävän uuden elämänvaiheen vaihto-ohjelman parissa.

Valmisteluja oli tehty puolin ja toisin, koulutusta ja ohjeistusta saatu. Oli pidetty yhteyksiä, kenties jo pitkäänkin. Verkostoja, tekemisiä, tapahtumia oli mietitty.

Odotuksia voi olla ilmassa monenlaisia.

Etenkin ensi kertaa isäntäperheeksi ryhtyviä saattaa mietityttää: olemmeko varmasti sopivia tehtävään? Osaammeko, pärjäämmekö, riitämmekö? Entäs, jos tulee hämmentäviä tilanteita?

Nyt kun omassa perheessäni ollaan jo kolmatta kertaa mukana tämän asian parissa, voin kokemuksiimme perustuen vakuuttaa, että monenlaisiin tilanteisiin löytyy ratkaisuja. Asioilla todellakin on taipumus järjestyä, kuten sanotaan. Järjestön tuki on 24/7 saatavilla. Oman yhdyshenkilön puoleen voi kääntyä. Paikallisyhdistyksissä pystyvät neuvomaan. Yleensä löytyy aina joku, joka osaa ja tietää. Ihmisenkokoisista asioista on kyse. Tämä on **oppimiskokemus** meille kaikille.

Arjessa oikeastaan suurin kysymys lienee se sama juttu, jota kodeissa joka tapauksessa mietitään: ruokaratkaisut! Mitä syödään, ja milloin. Millä kokoonpanolla? Parhaimmillaan ruoka yhdistää. Satokausiajattelusta saa sekä ideoita että säästöä, samoin punalaputetuista tuotteista. Nuoret haluavat ehkä itsekin osallistua aterioiden koostamiseen. Oma italialainen vaihtarimme on kertonut meille maansa ruokakulttuurista. Saimmepa jo annokset kotitekoista tiramisua, joka maistui ihanalta! Seuraavaksi kokeilemme salviapastaa.

Sen olen huomannut, että koululounaan nauttimiseen nuoria kannattaa rohkaista. Ja että meille niin tuttu karjalanpiirakka saattaa alkuun olla *jopa hieman liian eksoottista*. Kaikki aikanaan. Salmiakista nyt puhumattakaan...

Ruokapöydän ääressä ehtii toivottavasti vaihtamaan ainakin päällimmäiset kuulumiset. Meillä pyritään pitämään myös viikkoperhepalaverit ajankohtaisten kalenteriasioitten takia. Samalla tarkistetaan että kaikki on yleisesti ottaen muutenkin ok.

Toivotan meille kaikille oikein antoisaa AFS-oppimiskokemusta!

Helena Miikkulainen, Joensuu, Host Mother